

Kereskedelmi tárgyalások Peruban

Hétfőn folytatódott a magyar-perui hivatalos tárgyalások. Délután Timár Mátyas Miro Guesada Bahamonde egészségügyi miniszterrel tárgyalt, délután pedig Francisco Morales Bermudez kereskedelem- és pénzügyminisztert látogatta meg hivatalában.

Timár Mátyas és Francisco Morales Bermudez tanácskozásain szöbe került az is, hogy a magyar-perui gazdasági vegyesbizottság következő ülését Budapesten tartják. Perui oldalról közölték, hogy a közeljövőben ratifikálják a két ország műszaki-tudományos egyezményét, mely lehetőséget nyújt szakértők kölcsönös cseréjére is.

Hétfőn este dr. Szita János miniszterhelyettes, a nemzetközi gazdasági kapcsolatok titkárságának vezetője a perui gazdasági szakemberek számára előadást tartott a magyar gazdaság fejlődése és nemzetközi gazdasági kapcsolataink címmel a limai San Marco egyetemen.

Szakszervezeti elnökségek ülései

Hogyan alakulnak a munkakörülmények és a jövedelmek?

A Kereskedelmi, Pénzügyi és Vendéglátóipari Dolgozók Szakszervezetének elnöksége keddi ülésén összegezte a bel- és a külkereskedelmi vállalatok középtávú tervkészítésének tapasztalatait. A szakszervezet vezetői elsősorban a hiányosságok feltáráására törekedtek.

Az elnökség határozatában egyebek között szükségesnek tartja, hogy vizsgálják felül az éves tervek összhangban vannak-e az ötéves tervidőszak tennivalóival. A szakszervezeti szervek az éves tervezésnél szorgalmazták a hálózatfejlesztést és a munkakörülmények javításának gyorsítását, a személyi jövedelmek növelését.

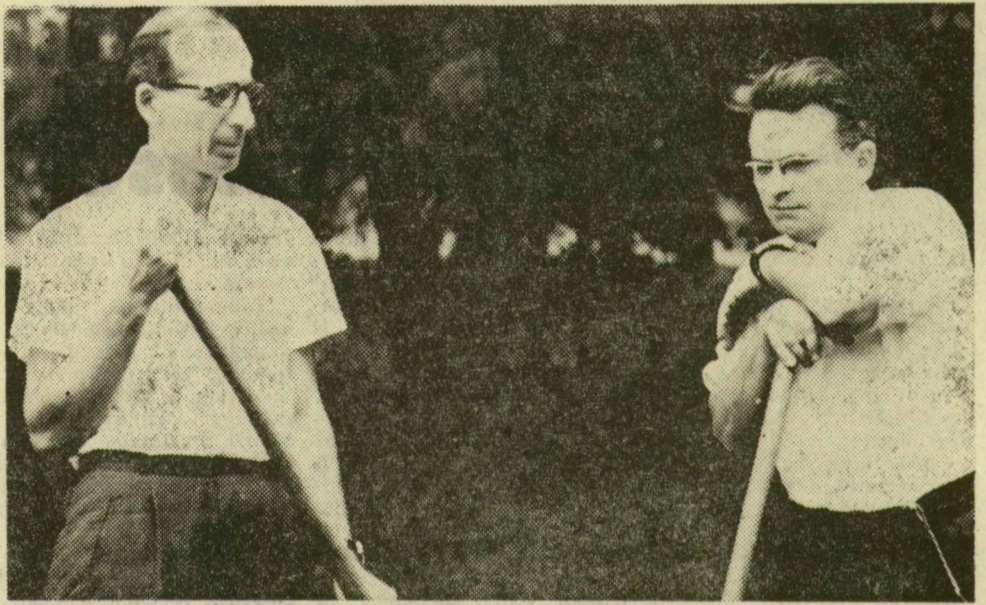
A Ruházati Dolgozók Szakszervezetének keddi, központi vezetőségi ülésén átfogó elemzést adtak az ágazat negyedik ötéves tervéről.

A központi vezetőségnek az a véleménye, hogy a távlati tervekben előirányzott egy főre eső személyi jövedelememelkedés nem nyújt lehetőséget az ipar jelenlegi bérlemaradásának

behozására, és a központi vezetőség szükségesnek tartaná a bér- és jövedelem-szabályozók olyan módosítását, amely jobban figyelembe venné a vállalatok adottságait, és hozzájárulna az egyes ágazatok közötti személyi jövedelemeltérések csökkentéséhez. A központi vezetőség úgy határozott, hogy a ruhaipar bérhelyzetének javítása érdekében a könnyűipari minisztérium és a szakszervezet elnöksége további vizsgálatot folytatson a problémáknak még a tervidőszak folyamán történő megnyugtató megoldására.

A rekonstrukció végrehajtásának eddigi tapasztalatairól tárgyalt kedden a Textilipari Dolgozók Szakszervezetének elnöksége. Felhívta a vállalati szakszervezeti tanácsok figyelmét, hogy a jövőben is kiemelten foglalkozzanak a szociális és jóléti beruházásokkal.

A papíripari beruházások helyzetéről tárgyalt kedden a Nyomda-, Papíripari és a Sajtó Dolgozói Szakszervezetének központi vezetősége.

Professzor a kapanyélnél

Minden valamirevaló parasztember azt mondaná erre: nem nagy dicsőség. Aki a kapanyélet eredendően bűnel ránköröklődött, akácfából faragott, hólyagtörő istenátkának tartja, és legszívesebben múzeumok hét lakatja alatt, vagy legföljebb a más kezében szereti látni, örül, ha szabadul tőle. Egy professzor mindenképpen szabadulhat.

Többszörös magyarázattal kell kezdenem. Hogy mégis kapanyél mellett látom dr. Horváth Imrét, annak nem bűn és bűnhődés az oka. Nem vettették vissza cifra bukfenccel az egyetemi katedrálról a pokol tornáczára. Azt ugyan nem mondhatom, hogy dicsekszik vele, mert kézzel-lábbal tiltakozik, hogy ezt a dolgot ne hozzuk szóba. Beszéljünk a fűvészkert-ről, a fitontról, akváriumokról, mindenről, csak róla ne. Szégyelné mégis a kapanyélet? Szó sincs róla. Csak dobra verni nem akarja.

MÁS MÉRLEGEN

A második magyarázat annak a tisztázására való, hogy nem a professzor az egyedüli, akiről beszélni szeretnék. Két docens, három adjunktus, akadémiai kutatók, technikusok, laboránsok mindadig említendőek ebben a történetben, amíg alkalmanként a huszonötös létszám ki nem

jön. Az igazság kedvéért harmadszorra azt kell elmondanom, hogy kapanyél mellett száva van itt lapát- és csakánnyeleknek, talicskák szarvának és más egyebeknek is, amik a szegedi fűvészkertben kézi erővel működni képesek.

Ha Horváth professzort kérdezem, azt mondja, igen egyszerű a dolog. Máshol is úgy van: ha kitalál valamit a főnök, illik követni. Egy lista kell csak, hadd érezze mindenki, hogy számon tartják, jött-e vagy sem, és meg simán minden. Hasznomra van, ha most kételkedem a professzori szóban. A többiek egészen mást mondanak. Szerintük listának ehhez semmi köze nincsen. Az történt csak, hogy rendszeresen kijárt a professzor, belévgött a legnehezebb munkákba, és lassan utána ment az egész tanszék. Másfél évig minden héten, pénteken reggel kint találkoztak a fűvészkertben. Mindenféle nyílt vagy bújtatott főnöki kényszer nélkül.

Könnyű belátni, hogy ilyen összefogásból a fűvészkertnek haszna származik. Szébb lett a szegedi botanikusok kertje. Összes útjait ha fölmérenék, kijönne a 10 kilométer. Mindet betérítették piros salakkal. Harminc holdra növekedett a bekerített terület, egyforma szívesen mutatják mind a harminc holdat. Ahova vendégeket azelőtt nem vezettek, most ott is van látvány bőven. Akinek kedve van, számolja ki, mennyit ér ez forintban.

Rossz üzletember vagyok, számokkal kimondani én nem tudom. De ezt a munkát más mérlegen is lehet mérni. Ha egy tanszék apraja-nagyja egyszerre fog kapát, ásót vagy lapátot, együtt hordja a salakot, kapálja a csemétéket és ássa a belvizek árkat, együtt nevet azon a jól öltözött úriemberen, aki a professzort keresvén, erőnek erejével sem hiszi el, hogy a lába hegyétől a feje búbjáig salakporos ember éppen az — látszott rajta, hogy egy pillanat alatt halomra omlott a professzorok-ról alkotott összes szepőletlen elképzelése —, az a tanszék sok bonyolult dologban is egyet tud érteni. Megérti a tanár a laboránsokat is, és a fűvészkert legkisebb kulcszámú emberét is.

Óvakodom attól, hogy ideo nyesre fessem, ami nem fányes. Megkérdem hát, nincs ennek semmi fonákja? Mindenki egyetért ezzel a magától jött nekibuzdulással? Bolond aggodalom, de válasz azért érkezik rá. Dr. Bodrogközi György, dr. Juhász Miklós és a professzor is mondja, van, aki gyanakszik. Így beszél valahol a tagadás szelleme:

— Nem túl drága napszám az nekünk, ha egy professzor, két docens, három adjunktus, akadémiai kutatók, laboránsok és technikusok — kapálnak? Ahelyett, hogy a dolgukat végeznék?

Itt megint számolni kéne. Eszembe jut inkább, hogy láttam én egy igazgatóhelyettes. Saját szobájában a bútorokat cserélték. Szép asztalt, szép szekrényeket kapott, csak éppen a kisdönki szék felejtették kint a folyosón. Méltózatott kiemenni érte, de előtte elmondta, nehogy félreismérjek: igazgatóhelyettes ő, nem székhordó legény. Leest a karikagyűrű. Azt is ki lehet számolni, mennyivel lett drágább így a helyére rakott szék. Kérdezek inkább:

— Ha a professzor hetenként egyszer nem a kertbe jönne kapálni, hanem napozni menne a strandra, szólnának-e érte?

— Nem szólnának. Követlen munkaidő a miénk.

SZABAD-SÁGUNK TERHÉRE

Az a kérdés márcsak, miért nem strandra járnak akkor.

— Ez a kert a miénk. Szeretjük, ha szép. A hozzáfűrt tisztó helyet úgy telepítették meg, hogy az oktatást legjobban szolgálja. És jól is esik a munka. A magunké, a gyermekeké, a többnyire falun töltött ember nem tud egész életében egy helyben ülni. Ha elfáradok a benti munkámban, kijövök ide.

A professzor ezt mondja: — Napokig beszélgethetnék az emberekkel, akár sétára is hívhatnám őket, sokkal kevesebbet tudnék írni. Pedig kötelességem ismerni mindegyiket legálább annyira, ahogy embert meg lehet ismerni.

— És most mi lesz? Ha mégis drága napszám ez?

— Nem lesz semmi. Van negyvennyolc nap szabadságom. Nem szoktam kivenni. Elszámoljuk erre.

Hogy szívesen kapálnék együtt a növénytanosokkal, talán mondanom sem kell. De más oka is van annak, hogy kijöttem a fűvészkertbe. Ha jártamban-keltamban azt láttam volna, hogy egy gazdaság parasztlól lett vezetője kiszáll az autóból, és beáll gyerekkori sorsársai közé egyszer-egyszer mákot kapálni, közben közös dolgoikról jobban egyetérteni róla írtam volna akkor.

Horváth Dezső

A nagykorúság küszöbén

Két esztendő az ember életében kevés, semmi nagykorúsáshoz — egy kulturális intézmény életében meghatározó. Kiváltképp, ha az első évekről van szó, amikor rohamosan kell felnőtte válni, hiszen a létrehozó szándék és a fejlődés serkentő megajánlás ilyenkor a legbuzgóbb. Kétszertendős az utóbbi évek legnagyobb szegedi kulturális vállalkozása, a szimfonikus zenekar. Túlzás nélkül mondhatjuk, a lehetőségekhez képest rohamléptekkel fejlődött, s igazán nem ünneprontásból teszteljük, ha a születésnap torta kellemes ízeiből a realitások ízet is kikeressük.

1.

Amikor kitalálták, ahog lehetett felmérni, milyen nehéz lesz létre is hozni. S ahogy létrehozták, csak sejtítették, milyen nehéz lesz megtartani. Hát még fejlesztési. Amint együtt volt a 64 főnyi társulat, először helyet kerestek számára, s a város szegényes művelődési objektumai közül nem kompromisszumok nélkül választották a Móra kultúrotthoni. Az egytermes művelődési ház azóta kettős életet él, hétköznapokon zenekari próbahely, hétvégén a környék kulturális menedékháza. Csakhogy e szűkös helyviszonyokat kinőtte a Szegedi Szimfonikus Zenekar. Több mint milliós értékű hangszereit egyszerűen nem tudja megnyugtatóan elhelyezni — a nagyteremben hagyott hangszereidák esztétikailag tesztek tönkre a hétvégi „népművelést”. Nehéz okosnak lenni. Őszintén szólva nem éri meg a művelődési otthon véges kapacitását súlyos forintosokkal kihasználni, hiszen a városban úgy sincs nagy hangversenyterem, ahol az együttes hosszú távra lehorogonyozhatna. Ha lesz, a szimfonikusok székháza is otthont talál.

2.

Most pedig arról, ami van. Esztendője még jogosan panaszokdalt a fűvészkert, hogy bármely falusi rezesbonda külön hangszerekkel dolgozik. Aztán zsebbe nyúlt a filharmónia, a városi tanács (660 ezer forintért!), s ma már nemcsak

szép formaruhában, frakkban játszik az együttes, de büszke lehet világszínvonalú hangszerállományára is (a külföldiek szállítása folyamatosan van). Teljes a rezfűvés garnitúra, az ütők- ből és fafüvéskből pótolják a hiányzókat. Most már csak a remek hangszerek gazdái- ról kéne gondoskodni, lehetőleg huzamosabb időre, hiszen a művészi teljesítmények szinten tartásának elengedhetetlen feltétele az erős, kiegyensúlyozott társulat.

Itt szorít a cipő. Két esztendő alatt a zenekar nyegede cserélődött ki. Tizenötön hiányoznak az alapítók- ből, nem beszélve azok- ról, akik közben jöttek és mentek el, vagy arról a tizenegy muzsikusról, aki a tavaly januári próbajátékon megfelelt, de az augusztus- tól esedékes állását már el sem foglalta, külföldre szerző- dött. A vonósrím fele új, a tíz szekundhedegésből csak négy régi tag, a brácsa- és trombitásállomány pedig be sem tudják tölteni. Ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy az új művek betanulására szánt időt alapon- sen lerövidítik a repertoár karbantartása. Az egészség- telen fluktuáció részből országos tünet szövődőnénye: a szocialista országokhoz viszonyítva is rendkívül mér- sékelten fizetik nálunk a zenészeket, akik így kapva- kapnak a külföldi ajánlatok- on. Azóta pedig, hogy a pedagógusok bérezését rendezték, a zenésztanárok többsége szívesebben válszítja az iskolát, mint az orchesteret.

3.

A szegedi zenekar fluktuációjának azonban helyi indítéka is vannak. Egy híján 30 zenésznek nincs saját lakása, többségük családost, a szerény fizetéséből nehezen telik drága albér- letre. A városi tanács ugyan most is bizonyítottá segítő- kését, két lakást utalt ki Tarjánban a zenekarnak, ahol legalább az egyedül- állókat elhelyezhetik. Am a családostak letelepítésének ezt a vonzó formáját vala- miképpen még ezután kell megoldani. A helyi útimp- lást ugyanis évekre kimerít- tették: a zenei intézménye- inkben tanuló tehetségek növekedékek már bekerültek

a társulatba, az üres státu- szokat csak vidékről tölthet- tik be. De kikkel? Jelenleg nemcsak az országban mű- ködő hivatásos és félhivatá- sos együttesek fizetési grafi- konján nagy a bérfélszűrés, de az azonos osztályú zene- karok között is — így a zenészek szerződtetésénél a pénz nem túlságosan meg- győző érv.

Egyszerre akad tennivaló elég. Bár a napi gondok, meredő kérdőjelek mellett most inkább arról akartunk szólni, hogy ez a város a kultúra anyfi félig megol- dott vállalkozása után (köz- ben) tudott értékállót, ma- radandót csinálni. Ez de- hogysis kevés!

Nikolényi István

Huszonöt éves a NUSZ

Kedden a balatonszéplaki nemzetközi újságíró szálló- ban a Nemzetközi Újságíró Szervezet fennállásának 25. évfordulója alkalmából a Magyar Újságírók Országos Szövetsége ün- nepi választmányi ülést tartott. A jubileumi megem- lékezésen megjelent Pálos Tamás, az MSZMP Központi Bizottsága agit-prop. osztályának helyettes vezetője, Várkonyi Péter államtitkár, a Minisztertanács Tájékoz- tatási Hivatalának elnöke, dr. Bányász Rezső, a Kül- ügyminisztérium sajtófosz- tályának vezetője, Pavel Je-

rofej, a Nemzetközi Újságíró Szervezet magyaror- szági képviselője, Nesztor Aurelián, a Nemzetközi Újságíró Szervezet titkára, a hazánkban tartózkodó viet- nami újságíró delegáció tagjai, valamint a hazánkba érkezett újságírók, lengyel és NDK-beli újságírók.

Siklósi Norbertnek, a MUOSZ főtítkárának üdvöz- lő szavai után Pethő Tibor, a MUOSZ alelnöke mondott ünnepi beszédet.

Felszólalt Nesztor Aureli- án, a Nemzetközi Újságíró Szervezet titkára is, és me- leg szavakkal köszöntötte az ünnepi választmányi ülés résztvevőit.

Nemzetközi szimpozium az egészségügyi rehabilitációról

Balatonfüreden, a SZOT szanatórium disztermében kedden megnyitották a szocialista országok egészség- ügyi rehabilitációs szakértői állandó bizottságának 3. nemzetközi szimpoziumját. A megnyitó ülésen részt vett dr. Szabó Zoltán egészség- ügyi miniszter, Nagy Imre, munkaügyi miniszterhelyet- tes, Jean Regnieres, az ENSZ mellett működő nemzetközi rehabilitációs társa- ság elnöke.

A mintegy 300 főnyi hall- gatószám előtt dr. Szabó Zoltán egészségügyi miniszter mondott beszédet.

Közszönte a szimpozium résztvevőit Jean Regnieres, az egészségügyi világszerve- zet rehabilitációs társaságá- nak elnöke is.

A megnyitó ülés után két szekcióban megkezdődött a háromnapos tudományos ülés, amelyen több mint 50 előadás hangzók el,

DRÁGA NAPSZÁM

Kontráz- hatna bárki a kapanyél- filozófiát hallván, de ne fáradjon. Semmiképpen nem mondanám, hogy jöjjenek a professzorok — pedig tudom, hogy jelentkeztek mások is —, vállalati igazgatók és embereikkel bano fontos beosz- tásúak, kapjanak kapára, kaszára, mert itt van a kollektív együttműködés iható víziú tiszta forrása. Nem igaz. Ott van az máshol is. Ahol valaki a legmagasabb pol- ról saját akaratából ekkora lépést tud tenni, az megta- lálja a hozzávaló filozófiát is, hogy a forráshoz le tud- jon hajolni.